

B

BERGENSMAGASINET

NÅR NETTENE BLIR LANGE

Diverse komponister: Vintersong (Daniel Sæther) (Lawo Classics)

Daniel Sæther er ute med sitt andre album med samtidsmusikk for kontratenor og barokkinstrumenter – blant annet med to verker av bergenskomponisten Knut Vaage. Med seg på laget har han sopran Elisabeth Holmertz, mezzosopran Eira Huse, dirigent Kai Grinde Myrann – og 12 musikere.

Platen åpner med Vaages *Vintersong*, der de haiku-lignende tekstene er hentet fra «Vintersong: Ei bok om desember» (2014) av Hanne Bramness.

Knut Vaages innfallsrike toneverden kommer her frem i all sin fylde, med leken oppfinnsomhet innkapslet i et tonespråk der du kjenner deg involvert og deltagende. Det er som å vandre i en kunstutstilling; noen bilder treffer deg og får deg til å stoppe opp, andre går du fort forbi.

Mitt første stoppested her er noen nervøst trillende fløytetoner, avløst av at Sæther synger om skogmusen, som «*gøymt i mosen ligg og skjelv. Kjenner draget i lufta lenge før snøen fell*».

Leken oppfinnsomhet innkapslet i et tonespråk der du kjenner deg involvert og deltagende.

Jeg faller også for verset «*Kan du flyge så fort at du når deg sjølv igjen? Du lettar når du kjenner blikket til kjærasten i ryggen*» – der det er som om hele orkesteret stiger og stiger like til samtlige musikere letter fra podiet.

Etterpå får vi *Urlicht* – til samme tekst som Gustav Mahler tonesatte i *Oppstandelses-symfonien*. Vaages ønske er å gjøre det gamle folkediktet om lettelse fra verdslige lidelser «*gyldig for alle mennesker – uavhengig av kjønn*» ved å sette det for kontratenor og sopran. Vekselvis rytmisk/trillende/ettertenksomme klavertoner legger seg dramatisk rundt de to stemmene, som etter hvert føres sammen i et felles uttrykk og dør stille hen.

Tekst: Magne Fonn Hafskor 4. november 2022